

men den Hovedmangel, som her var til Stede, blev afhjulpet paa en heldig Maade ved den gode Lov af 1ste April 1888, som paa dette Omraade gjorde Kjøbenhavn til et stort Sogn, saaledes at Bidragene fra hele Kjøbenhavn bleve sælles til Hjælp for de forskellige Sogne. Dertil kommer saa altsaa de Bidrag fra Staten og Kommunen, som ere blevne hvede ved de seneste Kirkeopførelser. For saa vidt stønner jeg ikke rettere, end at man her netop var inde paa et rigtigt og godt, gavnligt Grundlag: Menigheden som den, hvem Bligten først og fremmest paahviler, dertil Hjælp fra Staten, som skal støtte Folketirken i Kraft af Grundlovens § 3, og endelig fra Kommunen, som i saa mange Henseender har Interesse i at Befolkningen gøres til Genstand for den kirkelige Paavirkning, som netop gennem Præsten og Kirken skal staves til Veje.

Efter at det nu var færdigt, var det naturligt, at man overvejede: Hvorledes skal man nu gaa frem med Hensyn til Gennemførelsen af det Formaal, hvis Opfyldelse jo alle maa erkende er ønskelig? Saa blev der nedsat en Kommission, og Resultatet af denne Kommissions Arbejde foreligger i en Betænkning, der i det væsentlige ligger til Grund for det foreliggende Lovforslag. Jeg tvivler ikke om, at de udmærkede og for Sagen varmt interesserede, kyndige Mænd, som have dannet denne Kommission, grundig have overvejet alle de forskellige Muligheder, som frembøde sig, de forskellige Veje, som man kunde gaa, om man maatte skulde gaa lidt langsommere eller hurtigere frem, om man kunde holde sig nærmere til den bestaaende Ordningens Grundlag, eller om man mere resolut burde søge et nyt og selvstændigt Grundlag for Ordningen, det tvivler jeg som sagt ikke om, at de nøje og grundigt have overvejet, og at de ere komne til dette Resultat efter Overvejelse af alle Muligheder, om ikke blot, hvad der var forvarligt, men ogsaa om hvad der var praktisk gennemførligt, saa at dette i det hele taget fremtraadte som det Resultat, man helst burde vælge. Jeg tror derfor ikke, det vilde gavne Sagen, om jeg kom ind paa en fornyet Overvejelse af disse saa at sige forberedende Betragtninger, som ere gaaede forud, efter hvad jeg antager, inden for Kommissionen, angaaende de forskellige Veje og Muligheder, som maatte frembyde sig; jeg frygter for, at det kun vilde være at lægge Lovforslaget Stene paa dets Vej, og det vil jeg baade i Betragtning af Formaalet og i Betragtning af Indholdet ikke være med til. Jeg vil derfor nøjes med at sige, at saaledes som Lovforslaget fore-

ligger, i den Stillelse, det har, med den Ordning, det tilsigter at indføre, tror jeg, at det er et virkelig baade omfattende og helstøbt Arbejde, der ikke blot i Øjeblikket vil tilvejebringe en tilfredsstillende Ordning af de kirkelige Forhold i Hovedstaden, men ogsaa give Udslag til, at Ordningen kan holde Følge med Tiden, og at altsaa til enhver Tid Tilstanden kan blive tilfredsstillende. Jeg stønner heller ikke, der er noget som helst til Hinder for, at dette høje Ting kan give Lovforslaget sin Tilslutning, thi saa vidt jeg ser, fastholder det netop de Grundsetninger, som dette Ting har fastholdt tidligere, naar der var Spørgsmaal om kirkelige Forholds Ordning. I saa Henseende skal jeg navnlig henvisse til den sælles Kirkeskisse, altsaa det særlige kirkelige Fond, som Lovforslaget indfører, hvortil de kirkelige Indtægter gaa ind, og hvoraf de kirkelige Udgifter afholdes. Det er jo netop noget, som dette Ting tidligere har fastholdt, at det vilde være ønskeligt, at man havde et særskilt Kirkefond. — Ligeledes har Lovforslaget fastholdt den Frihed til at hde Gaver til Sjælesørgeren, som Tinget ved tidligere Bejligheder har taget til Orde for, fordi man ikke kunde se, at det vilde være forvarligt her at indskrænke Menighedsmedlemmernes Frihed ved et absolut Forbud. — Naar jeg dernæst ser paa Ordningen fra et kirkeligt religiøst Synspunkt, forekommer det mig ogsaa, at den er tilfredsstillende. Med Hensyn til Sognenes Inddeling, deres Størrelse o. s. v. stønner jeg ikke rettere, end at den i og for sig er rimelig og forvarlig. Ligeledes med Hensyn til Præstebetjeningen og Præsternes Lønning, med særligt Hensyn til, at netop i Hovedstaden maa det være ønskeligt, at de økonomiske Forhold, som hvides, ere saadanne, at de dygtigste Mænd her kunne søge deres Virksomhed. — Og hvad dernæst de Byrder, som paalægges Borgerne, angaar, stønner jeg ikke rettere, end at det midlertidige Bidrag, som kræves til Tilvejebringelsen af de ny Kirkebygninger, i og for sig ikke er uoverkommeligt. Det er jo kun 5 Aar, der er Spørgsmaal om, og det er kun 20 Dre-

Rettelse.

Sp. 1611, R. 30—32 f. o. r. „at det ved Taksationen ... rundeltigt Erstatning“; læs: „at der ved Taksationen altid vil blive taget Hensyn til den mere rundeltige Erstatning.“